

Χειροτονία Διακόνου από τον Μητροπολίτη Ιερισσού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ιερισσού, Αγ. Όρους και Αρδαμερίου κ. Θεόκλητος, ακολουθούμενος από τον Πρωτοσύγκελλο της Ιεράς Μητροπόλεως Παν. Αρχιμ. π. Δωρόθεο Ζέρβα, επισκέφθηκε, την Κυριακή Δ΄ Ματθαίου, την Ενορία Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Ουρανουπόλεως και προέστη τόσο του Όρθρου και της Θείας Λειτουργίας, όσο και της εις Διάκονον Χειροτονίας του κ. Λάμπρου Λόγα, Πτυχιούχου Τοπογράφου Μηχανικού.

Να σημειωθεί ότι ο νεοχειροτονημένος Διάκονος κατάγεται από την Ενορία των

Εισοδίων της Θεοτόκου Στανού και είναι πατέρας ενός τέκνου και αναμένει οσονούπω και το δεύτερο. Πρόκειται για ένα ταπεινό αδελφό από την κωμόπολη του Στανού που ο Κύριος τον κάλεσε για να Τον διακονήσει.

Τον Σεβασμιώτατο υποδέχθηκε ο δραστήριος Εφημέριος της Ενορίας Αιδ. π. Γεώργιος Κυριάκου, πνευματικό ανάστημα και Χειροτονία του ιδίου, η Πρόεδρος της Ουρανουπόλεως κα Παρασκευή Ισαακίδου και πλήθος Λαού προερχομένου τόσο από την κωμόπολη της Ουρανουπόλεως, όσο και από τον εύανδρο Στανό, τόπο καταγωγής του νεοχειροτονηθέντος.

Στην προσλαλιά του ο Σεβασμιώτατος προς τον νέο Διάκονο π. Λάμπρο συνεδύασε την Ευαγγελική Περικοπή της Κυριακής με την αποστολή του Κληρικού μέσα στη σημερινή Κοινωνία. Κατ' αρχήν υπεγράμμισε το γεγονός ότι ένας Εκατόνταρχος του Ρωμαϊκού Στρατού, καθώς μας διαβεβαιώνει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, έρχεται και προσπίπτει στα πόδια του Αμνού του Θεού, καθώς Εκείνος φθάνει στην Καπερναούμ και αρχίζει να Τον παρακαλεί συντετριμμένος, όχι για τον εαυτό του, μήτε για τα παιδιά του, αλλά για τον δούλο του! «Κύριε, ό παῖς μου βέβληται έν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός, δεινῶς βασανιζόμενος.», δηλαδή, «Κύριε, ο δούλος μου είναι κατάκοιτος στο σπίτι παραλυτικός, και βασανίζεται τρομερά από πόνους» (Ματθ. η' 6). «Πες ένα λόγο μόνο, Κύριε», κράζει, «Και θα γιατρευτεί ο δούλος μου» (Ματθ. η' 8)! Όταν ο κύριος -ο αφέντης- γονατίζει και παρακαλεί για τον δούλο του, τότε ξεπηδάει από την καρδιά η μεγαλωσύνη του ανθρώπινου προσώπου, μάλλον δε το άτομο μεταποιείται σε πρόσωπο, γιατί πετυχαίνει με τη χάρη του Θεού να βρει, να συναντήσει τον άνθρωπο!

Μ' άλλα λόγια ο άνθρωπος έχει απόλυτη ανάγκη να βρίσκεται απέναντι σε κάποιον ή κάτι, να έχει όψη – προς κάποιον ή κάτι, να είναι πρόσωπο. Μόνο η άμεση σχέση, η συνάντηση, η αναστροφή μπορεί να μας κάνει γνωστό ένα πρόσωπο. Η εμπειρία της σχέσεως με τον άλλο, πρόσωπο με πρόσωπο, η προσωπική αμεσότητα είναι ανθρώπινο προνόμιο και ανθρώπινη αναγκαιότητα. Αυτή η παράκληση του Εκατοντάρχου για να σωθεί ο δούλος του δηλώνει την ανάγκη του “ανοίγματος” του ανθρώπου προς τον άλλο, της προσεγγίσεως του άλλου. Αυτή η “συνάντηση” και η επικοινωνία με τον άλλο είναι ζήτημα ζωής και θανάτου, γιατί η συνάντηση με τον άλλο και το “άνοιγμα” στον άλλο προσφέρει εμπειρίες αυτοσυνειδησίας που θεραπεύουν, πολλές φορές, το ίδιο το άτομο που προσφέρει και αγαπάει, ανακουφίζουν, αναπλάθουν, θεραπεύουν τις ανθρώπινες σχέσεις και τις καρδιές τελικά.

Ο λόγος λοιπόν για την ανθρωπιά, για τη φιλανθρωπία καλύτερα, για την καλωσύνη, για τη γλυκύτητα, για το προίκισμα της καρδιάς του ανθρώπου με θυσιαστικό πνεύμα για τον “άλλο”, όποιος κι αν είναι αυτός! Εδώ ο Σεβασμιώτατος υπενθύμισε στους ακροατές του λόγου του Θεού το υπέροχο λόγιο του Θείου Παύλου: «Ἐνδύσασθε οὖν, ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ ἅγιοι καὶ ἡγαπημένοι, σπλάγχνα οἰκτιρμοῦ, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν.», δηλαδή, «Ἐνδυθείτε, λοιπόν, σαν ἐκλεκτοὶ του Θεοῦ, αγιασμένοι και αγαπημένοι από τον Θεό, καρδιά ευσπλαγχνική και πονετική, αγαθότητα και καλωσύνη, ταπεινοφροσύνη, πραότητα και μεγαλοκαρδία» (Κολ. γ´ 12). Και συνέχισε με το λόγιο του Κυρίου: «Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατήρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί», δηλαδή, «Γίνεσθε, λοιπόν, σπλαγχνικοί προς τον πλησίον και συμπονετικοί στις δυστυχίες του και στις ανάγκες του, καθὼς και ο Ουράνιος Πατέρας σας είναι σπλαγχνικός προς όλους» (Λουκ. στ´ 36)!

Στο σημείο αυτό ο Σεβασμιώτατος, απευθυνόμενος σε πρώτο πρόσωπο στον υποψήφιο Διάκονο του Κυρίου, παρετήρησε τα κάτωθι: «Παιδί μου Λάμπρο, η Ιερωσύνη είναι άσκηση φιλανθρωπίας και παρακλήσεως εκ μέρους του Θεού και Πατέρα μας προς τον άνθρωπο συνολικά. Έχει ανάγκη ο πονεμένος, ο δακρυσμένος, ο ασθενής, ο κατατρεγμένος από μια καλή κουβέντα του Κληρικού. Έχει ανάγκη να τον στηρίξει, να τον παρηγορήσει, να του σταθεί στην αδυναμία, στην ώρα της πτώσεως, κατά την ώρα της διαπράξεως της αμαρτίας και ιδίως μετά από την τέλεσή της! Μας επέλεξε ο Κύριος, παιδί μου, για να εκφράσουμε και να ζυμώσουμε, δηλαδή να καταστήσουμε ψηλαφητή, τη δική Του φιλανθρωπία. Την αγάπη Του για το πλάσμα Του· μας κάλεσε για να διακονήσουμε τον άνθρωπο και δη τον αμαρτωλό, και όχι να διακονηθούμε από τον Λαό! Αυτή είναι η αποστολή του Κληρικού. Να θεραπεύει, να διακονεί, να σπογγίζει τα δάκρυα του άλλου, όποιος κι αν είναι, και να τον παίρνει από το χέρι, να τον παίρνει από τον δρόμο εκτός Εκκλησίας και να τον οδηγεί στο απάνεμο λιμάνι Της. Αυτή είναι η Διακονία σου. Αυτό σε καλεί ο Κύριος να υπηρετήσεις! Να κρατήσεις δυνατά στο χέρι σου το χέρι του ανθρώπου που είναι στον “κόσμο” και να τον μεταβάλλεις σε Εκκλησία»!

Περισσότερες φωτογραφίες [ΕΔΩ](#)